

39. Tusakodnod, harcot vívnod...

1. Tu - sa - kod - nod, har - cot vív - nod, Sö - tét - ség - ből fény - re jut - nod:

Kell, ó, meg - té - ró lé - lek! Ve - zet té - ged Üd - vö - zí - tőd,

Küz - dé - sed - ben hú se - gí - tőd, E - rőt is ad, csak kér - jed!

2. Nyújtsd felé kérő kezéd; Bár nem tudod, mégis vezet, Ha hiszel s nem kétkeled!
Imádkozzál, tusakodjál: Szíved fényre csak így talál, S vigasztalást, erőt lel!
3. Hamar látod Jézus arcát, Ha megküzdöd hited harcát; Örvend Ő, hogy meghívott!
Edzni kíván Ő a hitben; S nagyon szeret téged Isten: Kínod örömmé lesz ott.
4. Ne tekints te a világra, Ne nézz félre, ne nézz hátra, Csak az örök Istenre!
Emeld Jézushoz a szíved, Tiszta kezéd és érzelmed, S várj az égi örömré!
5. Hányszor vont ki a nagy bajból, Szenvedések hullámiból Mindenható szent keze?
Van-é olyan szolgálói közt, Ki – ha a gonosszal küzdött –, Jobbját még nem érezte?
6. Szobádba hát bezárkózzál, És Atyádhoz imádkozzál, Öntsd ki néki szívedet!
Hogyha te Őt nem lelheted, S nem találsz szót keservednek, Sóhajtás el kérésedet!
7. Isten érti sóhajtasod, Ő lesz majd szabadulásod, Higgyed csak, hogy meghallja;
Hidd, hogy Jézus meglát téged, Hidd, hogy amit Ő kér néked, Azt majd Isten megadja!